

sig gøre, var det, fordi to af de Organisationer, hvis Medvirkning var absolut nødvendig dertil, nemlig Københavns Grosserersocietet og Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk, stillede sig afvisende overfor Tanken derom. Nu vil jeg meget forvare mig imod, at det dermed skulde være sagt, at Repræsentanterne for disse Organisationer ikke ogsaa erkendte Betydningen deraf. Naar der ikke opnaaedes Enighed med Repræsentanterne for disse to store Organisationer, og da navnlig Grosserersocietetet, laa det væsentlig i, som det for Resten ogsaa er refereret i Betænkningen, at man, navnlig fra Grosserersocietetets Side, gjorde gældende, at saa godt som alle vore Erhvervsinteresser overfor Udlandet maa siges at være Handelsinteresser, og at Københavns Grosserersocietet fra gammel Tid har baade Pligt til at yde Regeringen sagkyndig Bistand og Beføjelse til at frembære for den det praktiske Forretningslivs Krav, og at det i sin Egenskab af Landets eneste lovfæstede og officielle Organ til Varetagelse af Repræsentationen af Handelsinteresserne maa gøre Krav paa, at det fremdeles bibeholder denne Stilling. Nu er det for Resten ikke rigtigt, at alle vore Erhvervsinteresser overfor Udlandet kunne siges at være Handelsinteresser. Der er jo ogsaa andre Interesser; navnlig i denne Tid, hvor Toldloven lægger Beslag paa Opmærksomheden i begge Ting, vil det være ret naturligt at minde om, hvad for Resten ogsaa en lille Parentes i Betænkningen gør opmærksom paa, at saadant noget som Beskyttelsestoldsatsernes Højde jo maa siges at være et for vort Næringsliv ret betydeligt Spørgsmaal og et Spørgsmaal, hvis Løsning ikke just kan siges at falde sammen med Handelens Interesser. Men jeg skal, som sagt, ikke komme dybere ind paa det — jeg henviser atter til, hvad der i saa Henseende er anført i Betænkningen —, men gøre opmærksom paa, at det ret naturligt for Kommissionen maatte stille sig saaledes, at naar det ikke var muligt at faa Københavns Grosserersocietet og Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk til at gaa med til Oprettelsen af et saadant Raad, vilde det være temmelig meningsløst at gaa dertil eller kunde, rettere sagt, i det hele taget ikke lade sig gøre, da det var en Betingelse, at disse to store Organisationer skulde vælge Medlemmer til Raadet.

Dermed er selvfølgelig ikke ethvert Samarbejde mellem Udenrigsministeriets 2det Departement, maa jeg vel kalde det,

og Repræsentationen for vort Næringslivs Interesser her i Landet udelukket. Tværtimod! Grosserersocietetet har, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, givet Tilsgaen om, at de altid ville være villige til med kortest mulige Varsel at lade møde ved delegerede i Udenrigsministeriet, og de andre Erhvervsorganisationer have ogsaa erklæret sig villige til, naar som helst det ønskes, enten at træde i direkte Forhandlinger eller at afgive Erklæringer over Sager, som man fra Ministeriets Side maatte ønske Forhandling om eller en Erklæring over. Men næst efter at beklage, at det ikke lod sig gøre allerede nu at faa oprettet et saadant Raad, kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa den store Forskel, der navnlig paa dette Omraade er mellem dette at indhente en Organisations Erklæring om et Spørgsmaal og dette, at man har en særlig Repræsentation for de forskellige Organisationer, med hvilken Udenrigsministeren og hans Departementschef kunne forhandle det specielle Spørgsmaal, der foreligger. Sagen er den, at der vel neppe kan siges at være en eneste Sag, uden at den har Interesse og Betydning ogsaa for andre end specielt for det Erhverv, som kan siges i første Linie at være berørt af det, ligesom ogsaa dette, at der føres en mundtlig Forhandling jo altid giver en langt rigere Lejlighed for saavel Departementschefen og Ministeren som de paagældende Erhvervsorganisationers Repræsentanter til at faa Sagen belyst i alle dens Enkeltheder, og at man derfor vilde have lettere ved at finde en Løsning, der paa et givet Tidspunkt maatte siges at være heldig baade henset til Udlandet og henset til de paagældende Erhvervs Stilling her i Landet.

Jeg vil i Fortsættelse, kan jeg gerne sige, af, hvad jeg her har nævnt, og idet jeg som sagt haaber, at man alligevel vil faa et saadant Samarbejde i Gang, om ikke under saa faste Former, som hvis man var bleven enig om at gaa til Oprettelsen af et saadant Raad, gerne nævne et andet Spørgsmaal, som ogsaa giver sig et meget beskedent Udtryk i det foreliggende Forslag. Dette beskedne Udtryk findes i § 2, hvor det hedder, efter at man har nævnt Embedsmændenes Antal: „hvorhos en Legationssekretær og en Fagvicekonsul som Regel skulle være til Tjeneste i Ministeriet“, og i § 10, hvor det hedder: „Fuldmægtige og Assistenten i Udenrigsministeriet kunne beordres til midlertidig Tjeneste i Udlandet ved Gesandtskab eller Konsulat“. Disse to meget smaa og, som det synes, ubetydelige Bestemmelser indeholde i Virkeligheden